

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **P. S.**,
oskarżonego z art. 222 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2016 r.,
zażalenia obrońcy oskarżonego,
na zarządzenie Przewodniczącego X Wydziału Karnego Odwoławczego
Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt X WSU (...),
o odmowie przyjęcia skargi na wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt X Ka (...),
na podstawie art. 430 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt X Ka (...), uchylił zaskarżony apelacją prokuratora wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt X K (...), w pkt I, II, IV i V, i w tej części przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Skargę na ww. wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 sierpnia 2016 r. wniósł obrońca oskarżonego P. S.

Zarządzeniem z dnia 12 października 2016 r. Przewodniczący X Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w W. na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. odmówił przyjęcia skargi obrońcy oskarżonego P. ..

wskazując w uzasadnieniu zarządzenia, że w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia został wniesiony w dniu 29 sierpnia 2012 r., a więc przed 1 lipca 2015 r.

Zażalenie na ww. zarządzenie wniósł obrońca oskarżonego P. S., zarzucając obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zarządzenia tj. art. 94 § 1 pkt 1 w zw. z art. 94 § 2 k.p.k., art. 28 w zw. z art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, a także art. 21 wymienionej ustawy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy prezesowi Sądu Okręgowego w W. do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie skargi.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę oskarżonego P.S. zażalenie było niedopuszczalne z mocy ustawy, co powodowało konieczność pozostawienia go bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r., w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 art. 25 ww. ustawy, stosuje się przepisy rozdziału 55a ustawy zmienianej w art. 1, tj. kodeksu postępowania karnego. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. stanowi natomiast, że jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, wniosek o wydanie wyroku skazującego, wniosek o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego, postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania.

Z powyższego wynika, że z uwagi na treść art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r. (*zob. np. postanowienie SN z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, LEX nr 2076412; postanowienie SN z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KS 1/16, niepubl.; postanowienie SN z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16, niepubl.*).

W powołanych wyżej orzeczeniach Sądu Najwyższego wskazano, że powyższe stanowisko wspiera także pośrednio treść art. 539a § 3 k.p.k., zgodnie z którym skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Jeżeli chodzi o pierwszą z powołanych podstaw skargi to art. 437 § 2 k.p.k., w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247 z późn. zm.), znajdzie zastosowanie dopiero do spraw, w których akty oskarżenia wniesiono po dniu 30 czerwca 2015 r. Tylko bowiem w tych sprawach znowelizowany art. 437 § 2 k.p.k. stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Przy brzmieniu art. 437 k.p.k. sprzed nowelizacji (obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.) funkcjonowanie takiej skargi nie miałoby racji bytu, albowiem art. 437 § 2 k.p.k. nie zawierał żadnych skonkretyzowanych ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Funkcjonowanie skargi w ówczesnych warunkach było więc wykluczone. Z tych samych względów niecelowe byłoby rozszerzanie zastosowania obecnie wprowadzonej instytucji na sprawy, w których zastosowanie znalazł „stary” art. 437 § 2 k.p.k. (*vide: powołane wyżej postanowienia SN: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, LEX nr 2076412; z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KS 1/16, niepubl.; i z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16, niepubl.*).

W realiach przedmiotowej sprawy prywatny akt oskarżenia między innymi przeciwko P. S. wpłynął do Sądu Rejonowego w W. w dniu 29 sierpnia 2012 r. To z kolei oznacza, że w przedmiotowej sprawie stronom nie przysługuje skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania. W tych zaś okolicznościach wniesienie przez obrońcę oskarżonego P. S. skargi od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 11 sierpnia 2016 r, sygn. akt X Ka (...), winno jedynie skutkować, niepodlegającą zaskarżeniu, czynnością prezesa sądu odwoławczego o charakterze administracyjnym, sprowadzającą się do poinformowania strony o braku możliwości wniesienia takiej skargi. Z tego powodu wydawanie zarządzenia o

charakterze procesowym o odmowie przyjęcia wniesionej skargi, dodatkowo z pouczeniem o możliwości wniesienia zażalenia, a następnie przyjęcie i przedstawienie Sądowi Najwyższemu zażalenia obrońcy oskarżonego było niezasadne.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, odnosząc się do wywodów obrońcy w przedmiocie braku oznaczenia organu i osoby wydającej zaskarżone zarządzenie, że dla oceny tej decyzji procesowej nie ma znaczenia fakt niepodania w przesłanym skarżącemu odpisie imienia i nazwiska sędziego wydającego przedmiotowe zarządzenie, bowiem jego funkcja i dane personalne wskazane zostały, stosownie do treści art. 94 § 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 1 k.p.k., w znajdującym się w aktach sprawy, podpisanym oryginale (k. 546), a z tego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, kto był autorem przedmiotowej decyzji procesowej (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2000 r., IV KZ 64/00, OSNKW 2000, z. 7-8, poz. 67*).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł o pozostawieniu wniesionego zażalenia bez rozpoznania.